

မြာခွန်းချယ်

လှည့်ကွက်

၂၈၆

“ဝိုး... ကြည့်စမ်း၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဒီလောက်ခမ်းနား တောက်ပပြီး လှ နိုင်လွန်းတဲ့ အိမ်ကြီးမျိုး ရှိနိုင်ပါသေးရဲ့ လား၊ ရာရာ ... ကြည့်စမ်းပါဦး ဟဲ့”

“နွေအက္ခရာ”သည် တက္ကစီကားပေါ်မှာ ဆင်ဆင်းချင်း မျက်စိရှေ့မှ မြင်ကွင်းကို ရင်သပ် ရှုမော အံ့ဩဘနန်းကြီးစွာ မမှီတ်မသုန် ငေးမောမိ လျက်သား ဖြစ်သွားတော့သည် ။

သူငယ်ချင်း စိန်ကျော့ ကောက်ချက်ချသလိုပဲ ဤအိမ်ကြီးကို ရာရာ မြင်မြင်ချင်း သဘောကျပါသည် ။ ဖေဖေ Camera နှင့် ကွန်ပျူတာမှာ download လုပ်ပြီး ကြည့်ခဲ့တုန်းက ဓာတ်ပုံအဖြစ်သာမို့ သိပ်ပြီး ရှင်းလင်းသဲကွဲစွာ မမြင်ခဲ့ရ။

ခုမှ အိမ်ကြီးကို အကောင်အထည်လိုက် မြင်လိုက်ရသောခဏမှာ ရန်ကုန်ဆင်ပြီး အနားယူ ရင်း သင်တန်းတက်ဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့သော ဖေဖေ ကျေးဇူးကို အသိအမှတ်ပြု နားလည်လိုက်ရပါ သည် ။ ဖေဖေက ရာရာ တို့ ရန်ကုန်ဆင်းဖို့ ကားဂိတ်လိုက်ပို့ရင်း ထူးဆန်းထွေလာ စကားများ ဖြင့် လည်း နှုတ်ဆက်ခဲ့ဖူးသည် ။

“အဲဒီအိမ်ကြီးကို ဖေဖေ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရထားတာ သိပ်မကြာသေးဘူး သမီး၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ပဲ ပိုင်ခဲ့ရသည် ဖြစ်စေ အဲဒီအိမ်ဟာ ဖေဖေအိမ်၊ သမီးအိမ်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အစစအရာရာ သတိဝီရိယအပြည့်နဲ့ နေပါ၊ ရန်ကုန်

မှာ နေစဉ်ကာလအတွင်း ဖေဖေ့ဆီ မပြတ်ဖုန်းဆက်ပေးပါ။ ဖေဖေမှာ တာတွေကို မမေ့ပါနဲ့ ရာရာ”

ရာရာသည် အဲဒီအချိန်တုန်းက ဖေဖေ မှာ တမ်းခြွေသော စကားတို့ ကို သိပ်ပြီး ရေးကြီး ခွင့်ကျယ်အဖြစ် ခေါင်းထဲမထည့်ခဲ့မိ။ ဖေဖေစကား အသွားအလာ၊ အဓိပ္ပာယ်တချို့ကိုလည်း အဖြေရှာ၊ မေးခွန်းထုတ်ဖို့ တ ကူးတက မစဉ်းစားခဲ့မိပါ။

သို့သော် ရန်ကုန်မှာ သင်တန်းတက်ဖို့ သူငယ်ချင်း စိန်ကျော့နှင့် သ ဘောတူညီမှုရယူပြီး ဖေဖေ ညွှန်ပြသော လိပ်စာအတိုင်း ရောက်လာခဲ့ခြင်းပင်။

ခုတော့ ရာရာ မသိသေးသော ဖေဖေ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေထဲမှာ တစ်ခုအ ပါအဝင်ဖြစ်သည့် ဒီအိမ်ကြီးကို စမြင်တာနှင့် အမှတ်ပြည့်ပေးလိုက်မိပြီဖြစ်သည် ။

“ဟဲ့... ရာရာ၊ ဦးက အိမ်ကြီးကို ဒီတိုင်း ပစ်ထားတယ်နော်၊ အစောင့် တွေ ဘာတွေလဲ မထားဘူး”

“မလိုပါဘူး စိန်ကျော့ရယ်၊ ဖေဖေက ငါ့သတ္တိကို အပြည့်အဝ ယုံတ ယ်လေ၊ ပြီးတော့ ငါတို့ နှစ်ယောက်အတွက် လိုအပ်ရင် နယ်က မမြရီကို လွှတ်ပေးလိုက်မယ်လို့ မှာ ထားတာပဲ၊ ငါ့ကိုက လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေ ချင်လို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တည်း အဆောင်လိုနေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် တာ...”

ပြီးတော့ ဖေဖေက ပြောတယ်၊ ဒီအိမ်ကြီးကို သူပိုင်ထားတာ သိပ်မကြာသေးဘူးတဲ့ ၊ အဲဒါကြောင့် အစောင့်မငှားတာလည်း ဖြစ်မှာ ပေါ့”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ဟယ်၊ ငါတွေ့မိတာက ငါတို့ နှစ်ယောက်တည်းအတွက် အိမ်ကြီးက အရမ်းများ ကြီးနေမလားလို့၊ ပြီးတော့ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ လည်း နည်းနည်းအဆက်ပြတ် ဝေးကွာနေသလိုပဲနော်...”

“ဟိုလေ... ငါပြောချင်တာ...”

ရာရာသည် တောကြည့် တောင်ကြည့် လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း စိုးရိမ်တကြီးဆိုလာသော စိန်ကျော့ပုံစံကို ကြည့်ကာ အသံထွက်အောင်ပင် ရယ်မောလိုက်မိသည်။ ။

အူဝဲကတည်းက နယ်မှာ အတူတူ မွေးဖွားကြီးပြင်လာခဲ့သော သူငယ်ချင်းမရဲ့ အသည်းငယ် တတ်ပုံကို ရာရာ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် သိထားပါသည်။ ။ ယခုလည်း တိုက်ကြီးဟာ ခမ်းနားလှပေမယ့် မိန်းမပျိုလေးနှစ်ယောက်တည်းအတွက် အနည်းငယ်တော့ ချောက်ချားနေသလို ရာရာကိုယ်တိုင် လည်း ခံစားမိသည်။ ။

သို့သော် ရာရာက ရုပ်ကလေးလှသလောက် သတ္တိဗျတ္တိလည်း အင်မတန်မှ ကြီးမားလှသူမို့ ကြောက်စရာ၊ ချောက်ချားစရာကိုပဲ စူးစမ်းလေ့လာချင်စရာဟု ပြောင်းလဲသတ်မှတ်မည့် မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။ ။

အိမ်ကြီးက လူနှစ်ရပ်စာမြင့်သော ခြံစည်းရိုးသံတိုင်ကြား၊ ကြီးမားကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီး အလယ်မှာ ရှိပါသည်။ ။ အဝေးက ရုတ်တရက် လှမ်းကြည့်လျှင်တော့ အနည်းငယ် သီးသန့်ဆန်ပြီး စိတ်ထဲတစ်မျိုးကြီး ခံစားရစေသော အသွင်သဏ္ဌာန်မျိုး ဖြစ်နေစေခဲ့သည်။ ။ သို့သော် ရာရာ နှစ်သက်မိသော အချက်တစ်ချက်က နှစ်ထပ်တိုက် ဟီးဟီးကြီးရဲ့ အရောင်ဟာ သာမန်တိုက်တွေနှင့် တွေ့နှင့်မတူ ကွဲပြားစွာ ခွဲထွက်နေသော ရေညှိစိမ်းပုပ်ပုပ်လို အရောင်မျိုးဖြစ်ပါသည်။ ။

ထိုကာလာမျိုးက ခပ်ရှားရှားမို့ တိုက်စိမ်းကြီးကို မြင်သူတိုင်းက ရှိန်

လန့်သွားစေနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ပေမဲ့ တိုက်ကြီးရဲ့ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ တော့ တိုက်ခန်းအများ အပြားရှိနေသေးသည်။ ထို့အတွက် သိပ်ကြောက်စရာမလိုဟု ရာရာ ထင်မိပါသည်။

ရာရာက စလွယ်သိုင်းလွယ်လာသော ချည်အိမ်ကြီးထဲမှ သော့တွဲကို လျင်မြန်သွက်လက်စွာ ပင်ထုတ်ရင်း ခြံတံခါးဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

“ကဲ... စိန်ကျော့၊ ခြံရှေ့မှာ ပွားမနေနဲ့ ၊ ငါတို့ အထဲဝင်ရအောင်... လာ”

“အမယ်လေး... ဘိုရာစုတ်ရယ်၊ နည်းနည်းပါးပါး ပတ်ဝန်းကျင်ကို စူးစမ်းလေ့လာမယ် မရှိဘူး၊ နင်ဟာလေ”

ရာရာသည် စိန်ကျော့ပါးစပ်က လွှတ်ခနဲ ခုန်ထွက်လာသော အမည် နာမတစ်ခုကြောင့် လှစ်ခနဲပင် ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ရာရာကို စိန်ကျော့ အပါအဝင် လူတော်တော်များများက “နှင်းပွင့် ဧကရီ”ကိုးရီးယားကား ထဲက မင်းသမီး ဂင်ဘိုရာနှင့် တူသည် ဟု တညီတညာတည်း ကောက်ချက်ချ ကြပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း စိန်ကျော့က တစ်ခါတလေအမြင်ကတ်လျှင် “ ဘိုရာစုတ်၊ ဘိုရာပဲ့”ဟု အငေါ်တူး စနောက်လေ့ရှိသည်။

ရာရာနာမည်ကလည်း ဂင်ဘိုရာနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်မို့ ပိုပြီး စနောက်ချင်စရာ ဖြစ်တော့သည်။

“ဒီမှာ ငါတို့ က ပျော်သလောက်နေရမှ မိစိန်ကျော့ရဲ့ ၊ ပတ်ဝန်းကျင် အကြောင်းများ ၊ မစူးစမ်း မလေ့လာလည်း တစ်နေ့တခြား ပိုပို သိလာမှာ ပဲ၊ ခုလောလောဆယ် ငါမောနေပြီ၊ ဗိုက်လည်း ဆာနေပြီ၊ အဲဒီကိစ္စတွေ အရင်ဆုံးဖြေရှင်းရဦးမယ်လေဟယ်”

စိန်ကျော့က ခရီးဆောင်သေတ္တာကို ဆောင့်ဆောင့်ဆွဲရင်း ရုတ်တရက် ကားကြောင့် “ဟွန့်”ခနဲ ဆိုပြီး နှုတ်ခမ်းမဲ့ပြသည်။ ။

အိမ်ကြီးထဲရောက်တော့ နှစ်ယောက်သား ဆိုဖာတွေပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲရင်း အသက်၀၀ ရှူမိကြသည်။ ။ အိမ်အတွင်းဘက် အပြင်အဆင်များကလည်း သာမန်လူနေနေကျ အိမ်လိုမျိုး ခန်းဝင် ပစ္စည်း၊ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြင့် ခင်းကျင်းဖွဲ့စည်းထားသည်။ ။

ရာရာသည် ခုချိန်မှာ ဖေဖေကို “တော်လိုက်တာ၊ တော်လိုက်တာ”ဟု သာ ချီးမွန်းခန်းတွေ အထပ်ထပ် ဖွင့်နေမိတော့သည်။ ။

“ကဲ ... စိန်ကျော့၊ ငါတို့ ခဏနားပြီး ရေမိုးချိုးကြမယ်၊ ပြီးရင် ပါလာတဲ့ ရိက္ခာတွေနဲ့ ပဲ ကြံဖန် ဗိုက်ဖြည့်ကြတာပေါ့။

ဈေးကတော့ ဒီနေ့သွားလို့ မိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဘယ်မှာ ရှိမှန်းလဲ မသိဘူး...

မနက်ဖြန်ကျမှ ဘေးကတိုက်ခန်းတွေဆီ အကူအညီသွားတောင်းပြီး မေးမြန်းစုံစမ်း ရတော့မှာ ပဲ”

“သဘောပဲ မိရာ၊ ကျုပ်တော့ မောပြီ၊ တစ်ရေးအိပ်လိုက်ဦးမယ်”

“အမယ်လေး ... ပတ်ဝန်းကျင်စူးစမ်းလေ့လာရေး ပညာရှင်ကြီး၊ စောစောစီးစီး ဖလက်ပြ တော့မလို့ လား”

“ပြတော့မယ်အေ၊ မခံနိုင်တော့ဘူး၊ လာမနှိုးနဲ့ နော်”

“အေးပါ... အေးပါ၊ စိတ်ချလက်ချ စက်တော်ခေါ်တော်မူပါ”

စိန်ကျော့က အပြောနဲ့ အလုပ် လက်တွေ့ကျစွာပင် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း သက်သေထူပြခဲ့သည်။ ။

ခရီးပန်းလာတာချင်းတူပေမယ့် ရာရာကတော့ ညဘက်မှ သာ ပြည့်ပြည့်ဝဝ အိပ်စက်အနား ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ။

ခဏမျှအနားယူပြီး မီးဖိုချောင်အခန်းဘက် ထွက်လာခဲ့မိသည်။ ဒီအိမ်ကြီးဟာ မိသားစုဝင် ဆယ်ယောက်လောက်နေမည်ဆိုလျှင်တောင် အတော်လေးကျယ်ဝန်းနေမှာ ဖြစ်သည်။ ။

ရာရာတို့ နယ်မြို့လေးက တိုက်ကြီးက ဒီတိုက်ရဲ့ သုံးပုံနှစ်ပုံစာမျှ ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရပါသည်။ ။ ထိုအိမ်မှာ ဖေဖေရယ် ရာရာရယ်၊ အိမ်ဖော် မမြရီရယ်၊ ခြံစောင့် ဦးဘိုးလူရယ် လေးယောက်သာ ရှိသည်။ ။

ရာရာကို နှစ်နှစ်သမီး အရွယ်တည်းက စွန့်ခွာသွားခဲ့သော မေမေမရှိသည့်နောက်ပိုင်းမှာ သားအဖနှစ်ယောက်လုံး ဘဝကို အထီးကျန်ဆန်စွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။ ။ ဖေဖေကတော့ “အလွန် စီးပွားအရှာတော်သူ”ဟု ရာရာသို့ မြို့လေးမှာ နာမည်ကြီးခဲ့ပါသည်။ ။

သို့သော် ဖေဖေက ရာရာအတွက်သာ စီးပွားတွေ ကျုံးရှာနေခဲ့ပြီး သူ့အတွက်တော့ နောက်ထပ် ဆေးပေးမီးယူ အဖော်သဟဲ ထပ်မရှာတော့ပါ။ ။

“တစ်ပင်လဲ တစ်ပင်ထူ”ဆိုသော စကားပုံဟာ ဖေဖေအတွက် ဘယ်တုန်းကမှ အသုံးမဝင်ခဲ့။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးအတွက် အလုံးစုံပုံအပ်ပေးဆပ်ထားရသော ဖေဖေဘဝကို ရာရာ အမြဲတမ်း သနားကရုဏာသက်ခဲ့ရသည်။ ။

ဖေဖေပိုင်ဆိုင်သော မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်က စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအကြောင်းတွေကို ရာရာ ဘာတစ်ခုမှ မသိနားမလည်ခဲ့။ ဖေဖေကလည်း လုပ်ငန်းအတွက် လိုအပ်လာလျှင်တောင် ရာရာကို အပင်ပန်းခံစေခိုင်းမည် မဟုတ်ပါ။ ။ အဲဒီလောက်တောင်

ရာရာအပေါ် အချစ်ပို အလိုလိုက်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ။

ခုလည်း ဒဿနိကဗေဒနဲ့ ကျောင်းပြီးထားတာ သိပ်မကြာသေးသော တွေးခေါ် ပညာရှင်မ လေး ရာရာကို ရန်ကုန်သို့ စေလွှတ်ခဲ့ခြင်းမှာ သင်တန်းမျိုးစုံတက်ရန်၊ အနားယူရန် ဆိုသော ရည်ရွယ်ချက်များကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

ရာရာသည် လက်ကလေးပိုက်လျက် မီးဖိုချောင်ခန်းလေး... လေးထဲ လှည့်ပတ်ဆေးစစ် နေစဉ်မှာ ပင်...

ကျွဲ ... ကျွဲ ... အိ”

“ဟဲ့ ... ပလုတ်တုတ်၊ ဘုရားကြီးကြွ”

ရုတ်တရက် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်မှ ဖြတ်ပြေးသွားသော ကြွက်မည်းညိုတစ်ကောင်ကြောင့် လူက ထခုန်မိမတတ်ပင် လန့်ဖျပ်သွားရသည်။ ။

“ဪ... ဒီကောင်တော့”

တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ရင်း ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် သဘောကျမိကာ တစ်ဆက်တည်းမှာ ပဲ တွေးလိုက်မိတာက “သန့်ရှင်းရေး ဦးဆုံးလုပ်ရမည်”ဆိုသော အတွေးပင်။ သို့သော် နဂိုရှင်းလင်း သန့်ပြန့်နေပြီးသားမို့ သိပ်ပြီး ထွေထွေးထူးထူးတော့ လုပ်စရာလိုမည် မထင်ပါ။

စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိလှသော ရာရာတစ်ယောက် ချက်ချင်းပင် မီးဖိုချောင်သန့်ရှင်းရေး စတင်လိုက်သည်။ ။ အလုပ်အားလုံး ပြီးစီးတော့ ရေချိုးခန်းဝင်၊ ရေကို တဝကြီးစိမ်ချိုးပြီး တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေးလုပ်သည်။ ။

အအိပ်ကြီးလှသော စိန်ကျော့ကတော့ ရာရာ ရေချိုးပြီးသည် အထိ

မနိုးသေးပါ။ ညနေစာ အတွက် နယ်ကယူလာသော အသားဘူး၊ ငါးသေတ္တာ၊ ခေါက်ဆွဲခြောက်၊ ပေါင်မုန့်များ ဖြင့်သာ ဖြေရှင်းဖို့ အကြံရလိုက်မိသည်။ ။

ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ တော့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ထည့်ထားပေးပါသည်။ ။

ရာရာ ညနေစာ ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်ပြီးချိန်မှာ ညခုနစ်နာရီထိုးပြီ။

“အယ်တော့...! ရာလေး အကုန်ချက်ပြီးပြီလား၊ ကြည့်စမ်း၊ ငါတော်တော် အိပ်ပျော်သွားတာပဲ”

တဝါးဝါးသမ်းရင်း မျက်လုံးနှစ်လုံး ပွတ်ဆွဲကာ ယိုင်တိယိုင်တိုင် ထွက်လာသော စိန်ကျော့ ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ရာရာ ရယ်မိသေးသည်။ ။

“ကဲ... အိပ်ပုပ်၊ ရေချိုးတော့၊ ပြီးရင် ငါတို့ ညစာဆွဲမယ်”

“အို... Thank you ပါ သူငယ်ချင်းလေးရယ်၊ ဘာစားသောက်ဖွယ်တွေများ ပြင်ဆင်ထားတာလဲ ဘိုရာရဲ့ ”

စိန်ကျော့က ခါးနှစ်ဖက်ထောက်ကာ စူးစူးစမ်းစမ်းပုံစံဖြင့် ထမင်းစားပွဲဝိုင်းဆီ ငဲ့ကြည့်သည်။ ။

“ဟယ်... ကြက်အူချောင်းကြော်၊ ပေါင်မုန့်အသားညှပ်၊ ငါးသေတ္တာ၊ ခေါက်ဆွဲပြုတ် စုံလှချည်လား”

“ကဲပါ မိကျော့ရယ်၊ စကားများ နေတာနဲ့ ဟင်းတွေ အေးကုန်တော့မယ်၊ မြန်မြန်ရေချိုးတော့၊ သွား”

“Ok... ခဏလေးပဲနော်၊ ဒါနဲ့ ရေချိုးခန်းက ဘယ်မှာ လဲ ရာရာ”

“ဟိုဘက်လှေကားထောင့်ချိုးနားမှာ ၊ အပေါ်ထပ်က ငါတို့ အခန်း

တွေထဲမှာ လည်း နှစ်ခန်း လောက်ရှိသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင် အောက်ထပ်မှာ ပဲ ချိုး လိုက်လေ”

“အောက်မှာ ပဲ”

“ဒါဆို ငါလည်း အောက်မှာ ပဲ ချိုးတော့မယ်”

စိန်ကျော့က ပြောပြောဆိုဆို ရေချိုးခန်းရှိရာ လျှောက်သွားသည် ။ မကြာမီမှာ ပင် သစ်လွင် လန်းဆန်းသော စတိုင်(လ်) တစ်မျိုးဖြင့် ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာပါသည် ။

သို့သော် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေသော စိန်ကျော့ မျက်ဝန်းအစုံကြောင့် ရာရာ စိတ်ထဲ ထူးဆန်း သွားရသည် ။ စိန်ကျော့က စားပွဲခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ...

“ဟဲ့... နင် ရေချိုးခန်းထဲဝင်တော့ တစ်မျိုးကြီးမခံစားရဘူးလား ရာရာ”

“ဘာ... ဘာကြီးကို ခံစားရမှာ လဲဟဲ့”

“ဪ... နင်ကလည်း ၊ ငါ ရေချိုးတော့လေ၊ စိတ်ထဲမှာ မလုံဘူး သိလား၊ တစ်ယောက် ယောက်က ကိုယ့်ကို စောင့်ကြည့်နေသလို၊ ပြီးတော့ အခန်းထဲက မှန်ကြီးကလည်း မကြည့်ရဲ စရာကြီး၊ ဘယ်လိုကြီးမှန်း မသိဘူးဟာ”

“ဪ... စိန်ကျော့နယ်၊ ဖလော်ဆိုဖီသမားလို့ မပြောရဘူး၊ သူ့ဟာ သူ အေးအေးဆေးဆေး ရှိနေတဲ့ သက်မဲ့အရာတွေအတွက် ရှုထောင့်ပေါင်းစုံကနေ လျှောက်တွေးနေတာပဲ၊ နင် စိတ်ထင်လို့ ပါ သူငယ်ချင်းရယ်၊ ဘာမှ မရှိပါဘူး”

“နင်ရော အဲဒီလိုမဖြစ်ဘူးလား”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ ကဲပါ... ဗိုက်ဆာနေပြီမှ လား၊ စားကြမယ်”

“ပြီးတော့ ဒီည ငါတို့ နှစ်ယောက်တည်းနော်၊ မှောင်လည်း မှောင် လာပြီ”

ရာရာသည် ခရမ်းချဉ်သီး၊ ဆလတ်ရွက်နှင့်အသားပေါင်မုန့်ကို တစ် ကိုက် ကိုက်ဝါးရင်း စိန်ကျော့ရဲ့ ပြူးတူးကြောင်တောင်ပုံစံကြောင့် ပလု တ်ပလောင်းနှင့်ပင် အူလှိုက်သည်းလှိုက် ရယ်မောမိတော့သည်။ ။

စိန်ကျော့နှယ်... အသည်းငယ်တတ်လိုက်ပုံက။

“ဘာရယ်တာလဲ နင်ကလည်း ”

“ဟား ဟား ... သဘောကျလို့ ပါဟယ်၊ ဒီမှာ ငါတစ်ယောက်လုံးရှိပါ တယ်၊ ကရာတေးကို မြို့နယ်အဆင့်ထိ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ခဲ့တဲ့ နင့်သူငယ်ချင်း ရဲ့ အရည်အချင်းကို နင်မေ့နေပြီထင်တယ်..

မပူပါနဲ့ ၊ အရေးကြုံလာရင် ငါ့ပညာက ဒီတိုင်းမနေပါဘူး”

“အောင်မယ်၊ နင်ဟာလေ ရုပ်လေးလှသလောက် စိတ်က ဟိုဘက်မ ရောက် ဒီဘက်မရောက် နဲ့ ”

“ဟေ့... ဟေ့၊ ငါ မိန်းမစစ်စစ်နော်၊ ဒါပေမဲ့ အရေးကြုံရင်တော့ သ က်လုံကောင်းမှာ ပေါ့၊ ကဲပါ... စားပါတော့၊ ပြီးရင် ခြံထဲဆင်း လမ်းလျှောက်ရအောင်”

“ဟွန်း... လုပ်ပြီ၊ ညကြီးမိုးချုပ်မှ အပြင်ထွက်ချင်နေပြီ၊ ငါတော့ ကြောက်တယ်၊ မလိုက်ဘူး၊ အပြင်မှာ မှောင်နေပြီ”

“အဲဒါဆို နင် အိမ်ကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းနေခဲ့လေ၊ ငါတော့ ဟိုနားဒီနား လမ်းလျှောက်လိုက်ဦးမယ်”

ရာရာ ညစ်တစ်တစ် အပြောကြောင့် စိန်ကျော့တစ်ယောက် နဂို ထော်ပြီးသား နှုတ်ခမ်းကို ရှေ့သို့ ပိုမိုစုထုတ်လိုက်တော့သည်။ ။

“ဘိုရာစုတ်နော်... ငါ အိမ်ထဲမှာ မနေရဲပါဘူး၊ သိရဲ့ လားနဲ့ များ ”

“အဲဒါဆိုလည်း မြန်မြန်စား၊ ပြီးရင် လစ်မယ်”

နှစ်ယောက်သား ညစာစားသောက်ပြီးတော့ အိမ်တံခါးသော့ပိတ် ကာ ခြံထဲဆင်းလျှောက်လာ ခဲ့သည်။ ။ ခြံပြင်ဘက်စကြိုလမ်းမှာ လျှောက် နေရင်း ရာရာ မျက်ဝန်းများက အိမ်ကြီးဆီ ဝေ့ခနဲ အကြည့်ရောက်သွား ရပြန်သည်။ ။

နွေခင်းတုန်းက စိမ်းပုပ်ရောင် တိုက်ဟီးဟီးကြီးဟာ ညမှောင်မှောင် ထဲမှာ လည်း (အမှန် အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင်)တိတ်ဆိတ်ချောက်ချားမှုအတိ ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးနေပါသည်။ ။ သို့သော် ရာရာက ကိုယ့်ရဲ့ မူပိုင်သတ္တိဖြင့် တစ်မျိုးကြီး ခံစားလိုက်ရသော ခံစားမှုကို ခဏအတွင်း မေ့ဖျောက် လိုက်သည်။ ။

ရာရာလို မမေ့ဖျောက်နိုင်သူကတော့ စိန်ကျော့ပင်။

“မိရာ... တို့ အိမ်ကြီးက ညဘက်ကြည့်ရင် ပိုကြောက်စရာ ကောင်း သလိုပဲနော်”

“နင်ပြောတော့ အရမ်းကို လှပခမ်းနားကြီးကျယ်တယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါ နွေခင်းကကြည့်တာ၊ အခု ... ဟို ... တစ်မျိုးကြီး”

“ကဲပါဟယ်... ပေါက်ပေါက်ရှာရှာတွေ လျှောက်ပြောနေပြန်ပြီ၊ ငါ တို့ လမ်းတစ်ဝက်လျှောက် ပြီးရင် ပြန်ကြမယ်...”

လာ၊ ဒီနားမှာ ဘာတွေရှိလဲ မသိဘူး”

“နယ်က မမြရီကိုလှမ်းခေါ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် မိရာ”

ရာရာက ဇာတ်လမ်းမပြတ်နိုင်သေးသော စိန်ကျော့ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ စကားများကြောင့် စိတ်ညစ်ညစ်နှင့်ပင် ရယ်ချင်မိပါသည်။ ။ မိန်းမပျိုလေးနှစ်ယောက်တည်းအတွက် အိမ်ကြီးဟာ အနည်းငယ် ချောက်ချားချင်စရာ ဖြစ်နေပေမယ့် မမြရီကို ခေါ်ထားရလောက်အောင် မလိုအပ်သေးဟု ထင်သည်။ ။

“မမြရီ မရှိရင် ဖေဖေအတွက် စားရေးသောက်ရေး ခက်ခဲမှာ ပေါ့ စိန်ကျော့ရယ်၊ ဒီမှာ ငါတို့ အတွက် သိပ်လိုတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နင် နောက်ပိုင်းကျရင် နေသားကျသွားမှာ ပါ၊ တို့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြမယ်လေ... နော်...”

နင်ပဲ လာတုန်းက လာချင်ရဲ့ တကဲကဲ ဖြစ်နေပြီးတော့”

“အေးပါ၊ ငါ့အပြစ်ပဲ ထားပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခု သင်္ကာမကင်းဖြစ်ပြီဆို ငါ ချက်ချင်း နယ်ပြန်မှာ နော်”

“အေးပါဟယ်၊ ဘာမှ မဖြစ်စေရပါဘူး၊ စိတ်ချပါ”

ရာရာသည် စိန်ကျော့ကို နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျပေးစဉ်မှာ နားထဲ ဖေဖေစကားတစ်ခွန်းကို အမှတ် မထင် ကြားယောင်လိုက်မိပြန်သည်။ ။

“အစစအရာရာ သတိဝီရိယရှိရှိ နေပါတဲ့။ ။

ထိုစကားကို ရာရာ စိန်ကျော့အား ပြန်မပြောခဲ့ပါ။ ။ စိန်ကျော့ကြားလျှင်တော့ မူလဖြစ်နေသော ခံစားချက်တို့ ထပ်ဆင့်ပေါင်းကာ နယ်သို့ ချက်ချင်းပြန်ပြေးမည်လား မပြောတတ်။ ။

“ရာရာ... တော်လောက်ပြီနော်၊ ပြန်ရအောင်”

စိန်ကျော့ သတိပေးတော့မှ ချက်ချင်းသတိဝင်လာရသော ရာရာတစ်ယောက် လာလမ်း အတိုင်း ပြန်လှည့်ဖို့ စဉ်းစားမိသည် ။
ဒီလမ်းသွယ်ချိုးလေးထဲက တိုက်များ ဟာ သူ့ဟာနဲ့ သူ သီးသန့် ဆန်လွန်းလှသည် ။

ကွန်ဒိုဆန်ဆန်တိုက်ခန်းများ နှင့် လုံးချင်းခြံဝင်းကျယ်များ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ တည်ရှိ နေသော ရပ်ကွက်လေးက ဆိတ်ငြိမ်မှုအပြည့်နှင့် နေချင်စဖွယ် ကောင်းလှသည် ဟု ရာရာကတော့ ထင်ပါသည် ။

အိမ်ရောက်တော့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ခရီးပမ်းလာသောဒဏ်ကြောင့် စောစောစီးစီး အိပ်ရာဝင်ရန် တာရှုမိကြသည် ။

“ရာရာ... တစ်အိမ်လုံးက ပြတင်းတံခါး၊ တံခါးမကြီးအပေါက်တွေကို ငါတို့ သေသေချာချာ စစ်ဆေးပြီး ပိတ်ရမယ်နော် ... သိလား”

“နင့်နာမည်ကိုလေ စိန်ကျော့လို့ မပေးဘဲ စိန်ကြောက်လို့ ပြောင်းမှည့်ရမလို ဖြစ်နေပြီ၊ နင် မပြောလည်း ငါသိပါတယ် ဟယ်”

“ဟဲ့... ငါတို့ က ခုမှ ဒီအိမ်ကြီးကို နှစ်ယောက်တည်းရောက်လာတာ၊ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းအခြေအနေက ဘယ်လိုရှိလဲ၊ ဘာမှန်းညာမှန်းမသိဘဲနဲ့ ပေါ့ဆလို့ မရဘူးဆိုတာ နင်လည်း သိတာပဲ၊ သတိဆိုတာ ပိုသည် မရှိ၊ အမြဲလိုနေတာ”

“အေးပါ... အေးပါဟယ်၊ သိတော်မူပါတယ်”

အဘွားအို ပေါက်စလေးလို တဗျစ်တောက်တောက်ရေရွက်နေသော စိန်ကျော့ကို ထားခဲ့ကာ ရာရာတစ်ယောက် အိမ်ထဲရှိသမျှ ပြတင်းပေါက်

တံခါးပေါက် အားလုံးကို တစ်ခုမကျန် လိုက်လံ စစ်ဆေး ပိတ်နေမိပါသည်။ ။

အိမ်ကြီးက အဆမတန် ကြီးလွန်းတာမို့ လုံးစေ့ပတ်စေ့ စစ်ဆေးပြီး သည် အထိ ဆယ်မိနစ် လောက် ကြာသည်။ ။

“ကဲ... စိန်ကျော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ အမြီးကုပ်ပြီး ငြိမ်မနေနဲ့၊ ငါ တစ်အိမ်လုံးရှိသမျှ အပေါက် ပိစိကွေးလေးတွေက အစ လိုက်ပိတ်ပြီးပြီ၊ အိပ်ကြမယ်”

“ငါတော့ ဒီည အိပ်မပျော်ဘဲ မျက်စိကြောင်နေတော့မှာ ပဲ ဟယ်”

“ဘယ်အိပ်ပျော်မလဲ၊ နေ့ခင်းက ရောက်တာနဲ့ တန်းကျိုးနေတာကိုး၊ ညဘက် မျက်စိကြောင် တာတောင် နည်းသေး...”

ငါတော့ အိပ်တော့မယ်၊ ပင်ပန်းနေပြီ”

“ဟယ်... နင်ကလည်း ၊ ငါလည်း အိပ်မှာ ပေါ့၊ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်မနေရဲပါဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို ရာရာက အိပ်ခန်းထဲ ဒုန်းဆိုင်းပြေး ဝင်သွားတာမို့ စိန်ကျော့ကပါ နောက်မှ အူယားဖားယား လိုက်ပြေးဝင်လာပါသည်။ ။

နှစ်ယောက်သား တွန်းထိုးနောက်ပြောင် ကစားရင်း မကြာမီမှာ ပင် ရှောခနဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ သည်။ ။

*

“ရာရာ... ရာရာ... ထပါဦး”

“အင်... ဟင်... ဘာလဲ”

“ဪ... အရေးထဲ ညည်းနေပြန်ပြီ၊ ရာရာ... ဟဲ့... ဒီမှာ ငါခေါ်နေ

တာ၊ ထပါဦး”

“အီး... ဘာလဲဟာ၊ နင်ကလည်း သာသနာဖျက်ပြီ၊ ဘာလုပ်မလို့ လဲ၊ ဒီမှာ အိပ်ရေးမဝရတဲ့ အထဲ စိတ်ညစ်လိုက်တာ”

ရာရာတစ်ယောက် စိန်ကျော့ ကောင်းမှုကြောင့် သုခဘုံလေးထဲမှ အထိတ်ထိတ် အပျာပျာ လူးလွန်နိုးထလာရပါသည် ။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ မနက်လေးနာရီတောင် မခွဲသေး။ ရာရာအတွက် အိပ်လို့ အကောင်းဆုံး အခါသမယပင်ဖြစ်သည် ။

စိန်ကျော့ပုံစံကလည်း နားလည်ရခက်လောက်သော ချောက်ချားတုန်လှုပ်ဖွယ် အမူအရာ အတိနှင့် ဖြစ်သည် ။

“ဟဲ့... ငါမေးနေတယ်လေ၊ ဘာဖြစ်တာလဲလို့ ၊ ငါ့ အင်္ကျီတွေလည်း တွန့်ကြေကုန်တော့မယ်၊ လွှတ်စမ်းပါဦး”

“ငါ... ငါ... ဗိုက်... ဗိုက်နာလာလို့ ၊ အဲဒါ...”

“ဗိုက်နာတာ အိမ်သာသွားပေါ့ဟယ်၊ နင်ကလည်း အဲဒါလေးများ ရေးကြီးခွင့်ကျယ် ငါ့ လာနိုးရတယ်လို့ ”

“မ... မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ ငါပြောတာ နားထောင်ပါဦး၊ ငါ အိမ်သာသွားပါတယ်၊ ရေ...ရေ မလာလို့ ”

“ငါတို့ အခန်းထဲက အိမ်သာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ရေမလာတာနဲ့ အောက်ထပ်ကအခန်း သွားမလို့ ၊ ငါ... ငါတစ်ယောက်တည်း မသွားရဲလို့ နင့်ကို အဖော်လာခေါ်တာ”

“ရော်... ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီစိန်ကြောက်မနဲ့ ငါနဲ့ တော့ ခက်တာပဲ၊ ကဲ... လာ... လာ... ငါလိုက်ခဲ့မယ်”

စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိလှသော ရာရာ တစ်ယောက် စိန်ကျော့အတွက် အီးတည်ဖို့ အောက်ထပ်သို့ ယိုင်တိယိုင်တိုင် ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။ လူက ခရီးပမ်းလာသည့်ဒဏ်ကြောင့် နုံးခွေဖျော့တော့ကာ ကိုယ်လက်မသယ်ချင်လောက်အောင် နာကျင်ကိုက်ခဲနေပါသည်။ စိန်ကျော့ကိုလည်း အပြစ်မတင် ရက်။

“ရာရာ... နင် အခန်းရှေ့က စောင့်ပေးနော်၊ ထွက်မသွားနဲ့ နော်”

“အေးပါဟယ်၊ မြန်မြန်ဝင်စမ်းပါ၊ ငါ ဒီလှေကားရင်းမှာ ထိုင်စောင့်ပါမယ်”

“နင် သီချင်းဆိုပြီးစောင့်နော်၊ အဲဒါမှ အသံကြားပြီး နင်ရှိ မရှိ ငါသိမှာ ရာရာ”

“ကဲ... စိတ်ညစ်လိုက်တာဟယ်၊ ဆိုမယ် ဆိုမယ်၊ ဆိုပေးမယ်၊ နင် လုပ်နေတာနဲ့ နင့်အထုပ်ကြီး ပြုတ်ကျတော့မယ်”

“ဟီး... ဟီး... ဝင်ပြီနော် မိရာ”

စိန်ကျော့ ဝင်သွားတော့ ရာရာ ဘာသီချင်းဆိုရမလဲဟု အပြေးအလွှား စဉ်းစားခန်း ဝင်ရပါသည်။ ။ အသင်ချိုဆွေရဲ့ “အပြုံးလေး”ဒါသိပ်မကောင်းသေး။ “လမ်းမခွဲကြေး” ဒါလည်း သိပ်အဆင်မပြေ။ ဂျီလတ်ရဲ့ “ခဏတာ”၊ Blueberry ရဲ့ အကျော်ကြားဆုံးသီချင်း “ဆေးကျောင်းသား”၊ မင်းတစ်ယောက်သာ” ဒါလည်း သိပ်မဟုတ်သေး။ ပူစူး (IMP) ရဲ့ “ဝန်ခံပါ”၊ “နင်စေရင်” ဝိုင်းစုရဲ့ “အပြစ်မမြင်” အို... ဒါလည်း သိပ်မကြိုက်၊ ဒါဆို ဘာသီချင်းဆိုရပါ။

“မိ... မိရာ... ရေ”

“အဲ... အဲတော့”

“မိရာ... မိရာ”

“ဟဲ့... ဟဲ့... ငါ ဒီမှာ ၊ ဘာ... ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

ရုတ်တရက် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးရဲ့ ကမ္ဘာပျက်သလို တုန်လှုပ် ပွက်လောရိုက်လာသော စိန်ကျော့ကြောင့် ရာရာပါ ရောယောင်လန့်ဖျပ် သွားမိပါသည်။ ။

“အထဲမှာ ရေ... ရေ”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ ဘာရလဲ”

စိန်ကျော့က သွေးဆုတ်ဖြူရော်နေသော အသွင်ဖြင့် အခန်းထဲသို့သာ လက်ညှိုးညွှန်ထိုးပြ နေတော့သည်။ ။ စိန်ကျော့ အမူအရာကြောင့် ရာရာ တကယ်ကို နားမလည်နိုင် ဖြစ်သွားရပါသည်။ ။

“ကဲ... ငါရှိပါတယ်၊ ဘာဖြစ်တာလဲလို့ ”

“ငါ... ငါတို့ အပေါ်ခန်းမှာ ရေမလာဘူးနော်၊ ဒီ... ဒီထဲမှာ ရေချိုးခန်းထဲက ကြွေကန်ထဲ သူ့ဟာသူ ရေပွင့်ပြီးကျနေတယ်”

“ဘာ ! ... ဘာရယ်”

“နင် ညနေတုန်းက ဒီအခန်းထဲ မဝင်ခဲ့ဘူးနော်၊ ဟုတ်တယ်မှ လား၊ မိရာ... ငါရော နင်ပါ မဝင်ခဲ့ဘူး၊ အဲဒါ သေချာတယ်”

“နေ... စမ်းပါဦး၊ ငါ ဝင်ကြည့်ဦးမယ်”

“ငါက မုတ်ပေါ်ထိုင်မလို့ လုပ်တုန်း ကြွေကန်ထဲ ရေကျသံကြားတာ နဲ့ ဝင်ကြည့်မိတာ၊ တစ်ယောက်ယောက် ရေဖွင့်ချထားသလို ထွက်ကျ နေတာ၊ ကြွေကန်ထဲ ပြည့်လုနီးနီးတောင် ရှိတော့မယ်၊ ငါကြောက်လိုက် တာ ရာရာရယ်”

ရာရာသည် စိန်ကျော့စကားအတွက် ကိုယ့်နားတောင် ကိုယ်မယ့်ချင်
။ ညပိုင်းတုန်းက ဒီအခန်းထဲ ခဏတော့ ဝင်ကြည့်ခဲ့သေးသည် ။ သို့
သော် ဘာသံမှ မကြားခဲ့ရတာ၊ ဘာအခြေအနေမှ မထူးခြားခဲ့တာတော့
သေချာပါသည် ။

ကိုယ့်စိတ်ထဲ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် ဖြစ်ရပ်ကြီးအတွက် အနည်းငယ်
တုန်လှုပ်သွားမိပေမယ့် အသည်းငယ်လှသော စိန်ကျော့မျက်နှာကို
ထောက်ထားသောအားဖြင့် အတတ်နိုင်ဆုံး နှစ်သိမ့် ဖျောင်းဖျဖို့ ကြိုး
စားမိပါသည် ။

“ဪ ... ငါမေ့နေတာ ကြည့်စမ်း၊ ငါ ညတုန်းက အခန်းတံခါးတွေ
လိုက်ပိတ်ရင်း ဒီအခန်းထဲဝင်ပြီး ခြေထောက်ဆေးသေးတယ်၊ အဲဒါ
ကြွေကန်ပေါ်က ရေပိုက်ခေါင်းကိုပိတ်ဖို့ မေ့ခဲ့တာ၊ ဆောရီး သူငယ်ချင်း
ရယ်၊ ငါ့ကိုက သတိမေ့တတ်တာ”

“ဟုတ်... ဟုတ်လို့ လား၊ နင် ငါ့ကြောက်မှာ စိုးလို့ တမင်ဖော့ပြော
တာ မဟုတ်လား၊ ငါ သိတယ်နော်”

“ငါ မလိမ်ဘူး၊ တကယ်ပြောတာ၊ ဒီအိမ်မှာ ငါတို့ နှစ်ယောက်တည်း
ရှိတာ ငါတို့ မလုပ်လို့ ဘယ်သူလုပ်မှာ လဲ စိန်ကျော့ရဲ့ ၊ ကဲပါ ... နင်အိမ်
သာတက်မယ်ဆို၊ တက်လေ၊ ရေလာတယ်မှ လား”

“လာတယ်၊ ငါစဉ်းစားမိတာ အပေါ်ထပ် ငါတို့ အခန်းက ဘာလို့ မ
လာဘဲ ဒီမှာ ကျမှ ပုံမှန်အတိုင်း လာနေရတာလဲ၊ ရေကြောလိုင်းက တစ်
အိမ်လုံးမှာ တစ်လိုင်းတည်းပဲဟာ၊ ထူးဆန်း တယ်”

“ရေပိုက်ခေါင်း တစ်ခုခုဖြစ်တာ နေမှာ ပေါ့ဟယ်၊ မနက်ကျမှ ဒီပတ်
ဝန်းကျင်က တစ်ယောက် ယောက်ကို အကူအညီတောင်းရင် ရမှာ ပါ”

စိန်ကျော့က မရွံ့မရဲပုံစံနှင့် အခန်းထဲ ဖြည်းဖြည်းလေးလေး ဝင်သွားခဲ့ပါသည်။ ။ တစ်စတစ်စ ကြီး ထွက် လာပြီးဖြစ်သော ကိုယ့်ခေါင်းထဲက ဦးနှောက်ကို ရာရာ အပြေးအလွှား အလုပ်ပေးလိုက်မိ သည်။ ။

တကယ်ဆို ဒီရေပိုက်ခေါင်းကို ရာရာ လုံးဝမဖွင့်ခဲ့တာ ကျိန်းသေသည်။ ။ ဒါဆို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပွင့်နေရသလဲ။ ရေချိုးခန်းထဲ ရေပြည့်လှနီးနီး ဖြစ်နေရုံကလွဲလို့ ဘယ်လိုခြေရာလက်ရာပျက်မှုကိုမှ လဲ ရှာမတွေ့ခဲ့။

စောစောက အိပ်ချင်စိတ်တွေပင် အားလုံး ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်ပျောက်ကုန်ကြပြီ။ တစ်ဆက်တည်းမှာ ပင် ရာရာ မျက်ဝန်းများက အခန်းပတ်ပတ်လည်၊ အိမ်ကြီးရဲ့ အတွင်း နံရံ၊ မျက်နှာကြက်၊ ထပ်ခိုးစသော နေရာအနှံ့အပြားသို့ တစ်ခုချင်းစီ ဝေ့ဝဲရောက်ရှိသွားရပါသည်။ ။

တိတ်ဆိတ်ဆွန်းအား ကြီးနေသည် ကပင် ချောက်ချားဖွယ် ဖြစ်နေခဲ့သည် မှာ ငြင်းမရ။ ဖေဖေ ဒီအိမ်ကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဝယ်ခဲ့ရပါသနည်း။ ရာရာကို အသိမပေး ဘာမပေး တစ်ကိုယ်တော် လှုပ်ရှားခဲ့သော ဖေဖေ အစီအစဉ်များ ထဲမှ ဒီတစ်ခုကတော့ ရာရာအတွက် ဘဝင်မကျစရာ ဖြစ်သည်။ ။

ရာရာ တစ်ယောက်တည်း အတွေးနယ်ခဲ့နေစဉ်မှာ ပင် စိန်ကျော့ ကိစ္စဝိစ္စပြီးစီး၍ အပြင် ထွက်လာသည်။ ။

“အဟဲ... ဆောရီး မိရာ ရယ်၊ ငါနင့်ကို အိပ်ရေးပျက်အောင် လုပ်မိပြီ၊ ခုမှ ပဲ တင်းထားသမျှ ပေါ့သွားတော့တယ်”

“ရပါတယ်၊ ငါလည်း မငိုက်တော့ပါဘူး၊ ဘာလိုလိုနဲ့ ငါးနာရီတောင် ကျော်နေပြီ၊ ပြန်မအိပ် ချင်တော့ဘူး”

“အေး... ကောင်းတယ် သူငယ်ချင်း၊ ငါလည်း ပြန်မအိပ်တော့ဘူး၊ မျ

က်နာသစ် ရေချိုးပြီး ဘုရားရှိခိုးမယ်၊ မနက်မိုးလင်းမှ နင်ပြောသလို ဒီ နားက တစ်ခန်းခန်းဆီမှာ ရေပိုက်ခေါင်းကိစ္စ အကူအညီ သွားတောင်းရ မယ်”

နှစ်ယောက်လုံး မျက်လုံးကျယ်သွားကြပြီမို့ လုပ်စရာရှိသည် တို့ ကို သာလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိ ကြသည် ။ သို့သော် ရာရာစိတ်ထဲမှာ တော့ အိပ်ရေးပျက်သည် က တစ်ကြောင်း၊ ရေချိုးကန်ကိစ္စက တစ်ကြောင်း မ တင်မကျဖြစ်လျက် ကြည်ကြည်လင်လင် ရှင်းလင်းမှု မရှိတာတော့ အမှ န်ပင် ဖြစ်သည် ။

ဒီပဟေဠိဟာ ဒီအိမ်ကြီးဆီက ပထမဆုံးပေးအပ်လာသော လျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ် ပုစ္ဆာကြီး တစ်ပုဒ်အဖြစ် ရာရာရင်ထဲ စိုးမိုးနေရာယူထားခဲ့ လေပြီ။

*

“မိရာ... ဒီအခန်းကိုပဲ ဘဲလ်တီးပြီး မေးကြည့်ရင်ကောင်းမယ်နော်”

“အေး... ကောင်းတယ်၊ မြေညီထပ်ဆိုတော့ အဆင်ပြေနိုင်တယ်၊ ဒါ ပေမဲ့ လူတောင်ရှိရဲ့ လား မသိဘူးနော်”

“ဪ... ဘဲလ်တီးကြည့်မှ သိမှာ ပေါ့”

ရာရာသည် စိန်ကျော့ အကြံပေးသလိုပင် မြေညီထပ်အခန်းရဲ့ ဘဲလ် ကို ဖြည်းဖြည်းညင်သာစွာ တစ်ချက်နှိပ်လိုက်သည် ။ ဒီကွန်ဒိုက ရာရာ တို့ ခြံကြီးရဲ့ ညာဘက်ခြမ်းမှာ ရှိပြီး ခြောက်ထပ်ထိ မြင့်ပါသည် ။

တစ်ခန်းခန်းမှာ တော့ အကူအညီတောင်းစရာ လူတစ်ယောက် ယောက်တော့ ရှိနိုင်သေးဟု နှစ်ယောက်လုံး ထင်မိကြသည် ။

“လူထွက်မလာသေးဘူးနော်၊ ထပ်နှိပ်ကြည့်ပါဦးဟဲ့”

“ဪ... နှိပ်နေတာပဲ စိန်ကျော့ရယ်”

“ဒီလောက်နှိပ်တာတောင် ထွက်မလာသေးဘူးဆိုတော့ မရှိဘူးထင်ပါတယ်ဟယ်၊ ငါတို့ တခြားအခန်း ထပ်သွားကြည့်ရင် ကောင်းမယ်”

“အေး... ဟုတ်တယ်နော်”

ဘယ်လိုနှိပ်နှိပ် လူရိပ်လူယောင် ငွေငွေလေးပင် ရှာမတွေ့သော ထိုအခန်းရှေ့က နှစ်ယောက် သား သဘောတူညီမှုရပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့ချိန်မှာ ...

“ကျွီ”

“ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ”

ရာရာသည် လှမ်းလက်စခြေလှမ်းများ တုံ့ခနဲ ရပ်တန့်သွားရကာ ဘေးက စိန်ကျော့လက်ဖျား ကိုလည်း ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်မိလျက် သား ဖြစ်သွားရသည်။ ။

အောင်မြင်ထည်ဝါသော အသံလှိုင်းရဲ့ ဓာတ်တစ်မျိုးဟာ ရာရာနှလုံး ခုန်သံကို လိုတာထက် ပိုကျယ်သွားစေသယောင် ခံစားရပါသည်။ ။ ရာရာနှင့် စိန်ကျော့ မတိုင်ပင်ထားဘဲ ပြိုင်တူ လှည့်ကြည့် လိုက်မိတော့...

“ဘဲလ်တီးနေတာ ခင်ဗျားတို့ ထင်တယ်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ”

ဝိရိပါးလျားသော လေးကိုင်းသဏ္ဌာန် နှုတ်ခမ်းဖျားကို အမှတ်တမဲ့ ငေးစိုက်နေမိရာက ရာရာ ရုတ်ခြည်းသတိဝင်လာရသည်။ ။ အမည်မသိ ကို Stranger ရဲ့ မျက်ဝန်းများကို ရာရာ မြင်မြင်ချင်း သိပ်သဘောမကျမိတာ အမှန်ပင်။

နေရာတကာမှာ သတ္တိဗျတ္တိကြီးမားလှသော၊ ကိစ္စတိုင်းကို ဝံ့ကြွားပိုင်

နိုင်စွာ ဖြေရှင်းနိုင် လောက်အောင် သွေးမနည်းလှသော ရာရာလို မိန်းမ တစ်ယောက်အတွက် သူ့အကြည့်ဒဏ်က တစ်ဆိတ်တော့ စူးရှတောက် ပလွန်းနေသည် ဟု ထင်သည်။ ။

စိန်ကျော့က ရာရာကို လက်တို့ သတိပေးရင် လာရင်းကိစ္စ အကူအ ညီဆက်တောင်းဖို့ မျက်စပစ် အချက်ပြသလိုလုပ်သည်။ ။

“ဪ... ဟို ... ရှင်က ဒီအခန်းကလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ က ဟိုဘက်ခြံကတိုက်ကို အသစ်ရောက် လာတဲ့ အိမ်ရှင်တွေ မှ လား”

“ရှင် ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“မနေ့က ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် ရောက်လာကြတာ ကျွန်တော်တွေ့ ပါတယ်၊ အခု ကျွန်တော့် ဆီ လာတဲ့ ကိစ္စက”

ရာရာသည် ရေပိုက်ခေါင်းကိစ္စ မပြောပြမီ စိတ်ထဲကနေ “ဒီလူ အကြည့်တွေ ကြမ်းရှ သလောက် အပြောအဆိုတော့ ညက်သား”ဟု မှတ်ချက်ချမိသည်။ ။

“ဟို... ကျွန်မတို့ အကူအညီတစ်ခုလောက် တောင်းချင်လို့ ပါ၊ အိမ် က ရေပိုက်ခေါင်းတစ်ခု ပျက်နေလို့ ညက ရေဖွင့်တာ ရေမလာဘူး၊ အဲဒါ ဘာများ ဖြစ်လဲလို့ ဒီအနီးအနားဝန်းကျင်မှာ လိုက်မေးပြီး အကူအ ညီတောင်းတာပါ”

“ဪ”

သူက ဒါပဲရေရွတ်ပြီး သူတိုက်ခန်းတံခါးသော့ကို ပိတ်ဖို့ ပြင်သည်။ ။ ဒါဆို သူ ချက်ချင်း ရာရာ တို့ နောက် လိုက်လာတော့မှာ ပေါ့။

ရာရာနှင့် စိန်ကျော့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း
အကြံအောင်မြင်စွာ ကိုယ်စီ ကျိတ်ပြုံးလိုက်မိကြသည် ။
ဒီလိုအချိန်မရွေး၊ ဒေသမရွေး ဖင်ပေါ့ပေါ့ ကူညီတတ်သော အိမ်နီးချင်း
ကောင်းတစ်ယောက်ရတာ ကံကောင်းစရာဟု သတ်မှတ်ရမလိုဖြစ်သည်
။

“ရေက ဘယ်အချိန်ကစပြီး မလာတော့တာလဲ၊ တခြားအခန်းတွေ
ရော အကုန်ဖွင့်လို့ မရတာ လား”

“ မဟုတ်ဘူး ၊ အပေါ်ထပ် ကျွန်မတို့ အခန်းထဲက ရေချိုးခန်းမှာ ပဲဖြ
စ်တာ၊ ကျန်တာတွေ အကောင်းပဲ၊ ဒီက အစ်ကိုကို မနက်စောစောစီးစီး
လာနှိုးရတာ အားနာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ က ဒီအနီးနား တစ်အိမ်
အိမ်က တစ်ယောက်ယောက်စီ အကူအညီတောင်းမယ်ဆိုပြီး အစ်ကိုအ
ခန်းကို အရင် ရောက်လာတာ...

ကျွန်မတို့ ကို အနှောင့်အယှက်ပေးတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့ နော်”

“ရပါတယ်၊ အချင်းချင်း ကူညီရမှာ ပေါ့၊ ကျွန်တော့်နာမည်လည်း မှ
တ်ထားပါ၊ ညှဉ်းညှဉ်း ... တဲ့ ၊ နောက်လိုတာရှိရင် ပြောပါ”

သူက အခုခေတ်ယောက်ျားလေးတွေလို “ခင်ဗျားတို့ နာမည်တွေလ
ည်း သိခွင့်ရှိမလား”တွေ ဘာတွေ မလာခဲ့ပါ၊ တမင် ပဲများ နေတာလား
တော့ မပြောတတ်။

သို့သော် မနေနိုင်သော စိန်ကျော့က လောကွတ်ပိုကာ ဖွင့်ပြောဖို့
ကြိုးစားလေတော့သည် ။

“ကျွန်မတို့ လည်း ကိုယ်တိုင်ပဲ မိတ်ဆက်ရတော့မယ်၊ ကျွန်မနာမည်
ကတော့ စိန်ကျော့ သူက နွေအက္ခရာ၊ ခင်တဲ့ သူတွေကတော့ ရာရာလို့

ပဲ ခေါ်ကြတယ်၊ ကျွန်မတို့ က နယ်ကလာကြတာပါ၊ ရန်ကုန်မှာ သင်တန်းတက် အနားယူဖို့ ဆိုပါတော့”

စိန်ကျော့ စကားအဆုံးမှာ သူက နားလည်ရခက်လောက်အောင် လှစ်ခနဲပြုံးသည်။ ။

သူ့အပြုံးနောက်ကွယ်မှာ တစ်စုံတစ်ခုကပ်ငြိသလိုပဲဟု ရာရာစိတ်ထဲတွေးထင်မိပေမယ့် ဘာလဲဆိုတာတော့ တပ်အပ်အဖြေရှာမရနိုင်ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ ရာရာတို့ အတွက် သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်သည် ဟု ယုံကြည်မိသည်။ ။

အိမ်ရောက်တော့ သူက ရေပိုက်ခေါင်းပြဿနာကို တစ်ယောက်တည်း ခိုင်ခံ့ဖြေရှင်းသွားခဲ့ ပါသည်။ ။ အိမ်မှာ လက်သမားပစ္စည်းအစုံအလင်ရှိတာမို့ သူလိုသမျှ ရာရာတို့ က တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထုတ်ပေးရင်း ကူညီရသည်။ ။

သူ အလုပ်လုပ်နေပုံကို အဝေးကကြည့်ရင်း နှစ်ယောက်သားတီးတိုး တီးတိုး သဖန်းပိုး လုပ်မိကြသေးသည်။ ။

“ရာရာ... နင်လှုပ်ရှားပုံ၊ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေကို သတိထားကြည့်စမ်း၊ ဘယ်သူနဲ့ တူတယ် ထင်လဲ”

စိန်ကျော့အမေးကြောင့် ရာရာ သူ့ပုံစံကို စူးစိုက်ကြည့်မိသည်။ ။ ငါးပေရှစ်လက်မကျော်သော ရာရာအရပ်ထက် ခေါင်းတစ်လုံးပိုမြင့်သော သူ့ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားက မပီနီမဝနှင့် ကြည့်ကောင်း သော အနေအထားမျိုးရှိသည်။ ။

Fitting ကျသော တီရှပ်လက်တို ကြက်သွေးဖျော့ရောင်နှင့် TBY ဂျင်းနက်ပြာစိုစို ဝတ်ဆင်ထားသော သူ့စတိုင်လ်က တစ်မျိုးလေးတော့

ထူးခြားလန်းဆတ်နေတာ အမှန်ပင်။ ဖုတ်ဖုတ်ဖွဖွလေး ရှုပ်ပွအောင် ထောင်ထားသော အိမ်ဆန်ဆန် ကေတိုလေးက သူနဲ့ အလိုက်ဖက်ဆုံး ဖြစ်မည်ဟု ရာရာ ထင်မိပါသည်။ ။

အလုပ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် လုပ်နေသော သူ့ဘေးတိုက် မျက်နှာအနေ အထားကို ခိုးကြည့်လိုက် သည့်ခဏ နှာတံချွန်ချွန်၊ တင်းတင်းစေ့ပိတ် ထားသော နှုတ်ခမ်းအစုံ၊ မျက်ခုံးကြောနှစ်ခုကို ပူးကပ် ရှုံ့တွထားပုံက တိကျသေချာသူ တစ်ယောက်၊ အာရုံစူးစိုက်မှု ကြီးမားသူတစ်ယောက်အ ဖြစ် အထင် ရောက်စေသည်။ ။

သို့သော် စိန်ကျော့ မေးသလို ဘယ်သူနဲ့ တူလဲဆိုတာတော့ ရာရာ မပြောတတ်ပါ။ ဘယ်သူနဲ့ တူတာပါလိမ့်။

“ပြောလေ... ဘိုရာ၊ သူ ဘယ်သူနဲ့ တူလဲလို့ ”

“သိဘူးဟ”

“ဟယ် ... နင်ကလည်း ၊ နေတိုး ပေါက်စလေးလေ၊ သေချာကြည့်၊ နေတိုးနဲ့ မတူဘူးလား”

စိန်ကျော့က နေတိုး ခရေစီမို့ ခပ်ယောင်ယောင်လေး တူသလိုရှိကာ သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း ကောက်ချက်ပေးထားပုံရသည်။ ။

အင်း... ခုမှ ရာရာသည် သေချာ သတိထားကြည့်မိသည်။ ။

စိန်ကျော့ပြောတာ ဟုတ်နေသလိုလိုပင်။

“နော်... မိရာ၊ တူတယ်နော်”

“တိုးတိုးပြောပါဟယ်၊ ကြားသွားဦးမယ်”

ထိုအချိန်မှာ ပင် သူက အလုပ်ကို လက်စသတ် ရှင်းလင်းပြီး ရာရာ

တို့ ဘက် လျှောက်လာ သည် ။

“ကဲ... အားလုံး အဆင်ပြေသွားပါပြီ”

“ကျေးဇူးအရမ်းတင်တာပဲ ကိုညှိုးညှာဏ်ရယ်၊ ကျေးဇူးဆပ်တဲ့ အနေနဲ့ ဒီနေ့ Breakfast ကို ကျွန်မတို့ ဒကာခံပါရစေ၊ မငြင်းပါနဲ့ နော်”

“ဟာဗျာ... မဟုတ်တာ၊ အိမ်နီးချင်းတွေပဲ၊ ကူညီရမှာ ပေါ့၊ ကျေးဇူးဆပ်စရာလည်း မလိုပါဘူး မစိန်ကျော့ရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကျွန်မတို့ စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုတယ်ဆိုရင် လက်ခံပေးပါ ကိုညှိုးညှာဏ်”

သူက ရာရာစကားအဆုံးမှာ စိုက်ခနဲ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည် ။ သူဟာ အကြည့်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခု ထည့်သွင်းပြီးမှ ကြည့်တတ်သော အကျင့်ရှိသူလား မပြောတတ်။

သူ့အကြည့်နဲ့ တစ်ခါဆိုပြီးတိုင်း ရာရာရင်ထဲ တစ်ခုခု စွဲကျန်ရစ်စေခဲ့သည် ။

“ကျွန်တော်အတွက် အလုပ်မပိုစေချင်လို့ ပါ”

“ဪ... မပိုပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ သုံးယောက် ရှမ်းခေါက်ဆွဲသွားစားကြမယ်လေ၊ ရှင်က ဒေသခံဆိုတော့ ဆိုင်ကောင်းကောင်း ဘယ်မှာ ရှိလဲ၊ လိုက်ပြပေးပေါ့...”

ဒါနဲ့ မေးရဦးမယ်၊ ရှင်ရော ရှမ်းခေါက်ဆွဲရော ကြိုက်ရဲ့ လား”

“သိပ်အကြိုက်ကြီးမဟုတ်ပေမယ့် စားပါတယ်၊ ကောင်းပြီလေ၊ သွားတာပေါ့”

သူ့ဆီက သဘောတူညီမှု ရယူပြီးချိန်မှာ သုံးယောက်သား သူ လမ်း

ညွှန်သော ဆိုင်လေးဆီ ချီတတ်လာကြပါသည်။ သူက ရာရာတို့လိုပဲ ရှမ်းခေါက်ဆွဲမှာ စားပြီး သူ့ဘဝရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ အကြောင်း စပ်မိစပ်ရာ ပြောပြလာသည်။

သူ့မှာ မိဘနှစ်ပါး မရှိတော့ကြောင့် ဖခင်ချန်ထားရစ်ခဲ့သော ကုမ္ပဏီခွဲလေးတွေမှာ ရှယ်ယာ လျှောက်ဝင်ထားပြီး အလုပ်အကိုင် မယ်မယ်ရရ မရှိကြောင်း ဘဝကို ဥတစ်လုံး တစ်ကောင်ကြွက် ဖြတ်သန်းနေကြောင်း စသည့် အကြောင်းအရာများ အတွက် ရာရာစိတ်ထဲ ကျိတ်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသေးသည်။

သူ့ဘဝလေးက သနားစရာကောင်းသည် ဟု ထင်ပါသည်။ သူ့မိသားစုအကြောင်း ပြောပြ နေစဉ်မှာ လည်း ကြီးမားနက်ရှိုင်းသော ဝမ်းနည်းကြေကွဲရိပ်တချို့ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ပေါ်လွင် ထင်ဟပ်နေခဲ့သည်။

ထို့ပြင် သူနှင့် စကားကြာကြာပြောကြည့်မှ သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ ကိန်းအောင်တည်ရှိနေသော မာနအခိုးအငွေ့များကို ရာရာ တဖြည်းဖြည်း ခံစားသိရှိလာရပါသည်။

သူဟာ သူမတူအောင် မာနကြီးသူတစ်ယောက်ဖြစ်မည်ဟု ရာရာ ခန့်မှန်းမိသည်။ ထိုဆိုင် လေးက အပြန်မှာ သူနှင့်ရာရာတို့ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် ပိုပြီး ရင်းနှီးခင်မင် သွားကြသလို ခံစားရသည်။

အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ သူက ရာရာတို့ နှစ်ယောက်လုံး မျက်လုံးပြူးသွားရလောက်အောင် အံ့အားသင့်စေသော စကားတချို့ဖြင့် နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါသည်။

“ဒီက အသားဖြူဖြူ၊ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ သဘောကောင်းတဲ့ မစိန်ကျော့ရယ်၊ နှင်းပွင့်ဧကရီ မင်းသမီး ဂင်ဘိုရာကိုပါ ဒီနေ့ Breakfast အတွက် ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်”

“အယ်... အဲတော့၊ ရှင်က ရာရာကို...”

“ဟုတ်တယ် မစိန်ကျော့ရဲ့ ၊ ကျွန်တော် ရာရာကို စတွေ့ကတည်းက ကိုရီးယားဘိုရာများ ရုတ်တရက် ရောက်လာသလားလို့ ထင်မိတာ...”

ကျွန်တော်က နှင်းပွင့်ဧကရီ (Snow Queen) ရဲ့ အမာခံ ပရိတ်သတ် လေ”

ရာရာသည် သူ့ရွတ်နောက်နောက် အပြောကြောင့် မျက်နှာရဲခနဲ ဖြစ်သွားသလို ရင်ထဲပူနွေး လှုပ်ရှားသွားရသည် ။ တော်တော်များများ လက်ခံထားသော ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်ပေမယ့် ခုမှ စတွေ့တော့ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ နှုတ်ဖျားက ပြောင်ကျပွင့်လင်းသော ထိုသတ်မှတ်ချက်အတွက် ရှက်သွေးဖြာ သွားမိတာတော့ အမှန်ပင်။

“ရာရာ ... ဆောရီးနော်၊ ကျွန်တော်က ခင်လို့ စတာပါ”

သူက အားတုံအားနာဟန်ဖြင့် တိုးတိုးလေး နှိမ့်ချပြောလာသည် ။ ထိုနောက် “လိုအပ်တဲ့ အကူအညီရှိရင် အချိန်မရွေးခေါ်ပါ”ဟု ပြောပြီး ထွက်သွားပါသည် ။

သူ ထွက်သွားပြီးမှ ...

“မိရာ... နင်ကလည်း ဘာလို့ ပြန်မပြောလိုက်တာလဲ”

“အင်... ဘာကို ပြန်ပြောရမှာ လဲ စိန်ကျော့မရဲ့ ”

“ဪ... ရှင်ကလည်း နေတိုး ပေါက်စလေးပါလို့ ၊ နောက်လိုတာရှိရင် ခေါ်ခိုင်းပါ့မယ်လို့ ... ဟီ ဟီ”

“ဟယ်... ကြည့်စမ်း၊ နောက်တီးနောက်တောက်နဲ့ ”

စိန်ကျော့က ရာရာလက်သီးဆုပ်များကို ရှောင်ရှားလိမ်တွန့်ရင်း အိမ်

ထဲ ပြေးဝင်သွားပါသည်။ ။

ရာရာရင်ထဲ ဒီမနက်ခင်းလေး အခါတိုင်းနှင့်အတူအောင် အဓိပ္ပာယ်
ပြီးပြည့်စုံနေတာတော့ မငြင်းနိုင်တာ အမှန်ပင်။

*